

WWW.DEVINCAN.SK

DEVÍNČAN

Noviny pre každého Devínčana • zdarma • máj 2019 • Ročník XVIII • Ev. č. 5801/19

Stavali sme máj

[viac na str. 3](#)

Devín ma inšpiruje

[viac na str. 4 a 5](#)

O devínskom kvetenstve

[viac na str. 6](#)

Časopis tiež občas potrebuje reštart

Devínčan sa nám akosi potichu vytratil. Všetkých, ktorí sme ho udržiavali pri živote nás postupne pohltili iné povinnosti, litery sa z kníhkupectiev, knižnic a novinových stánkov postupne presúvajú do virtuálneho sveta, doba sa prirodzene mení. Na obsah a formu informácií, ktoré dnes na človeka doslova útočia zo všetkých strán majú v neposlednom rade vplyv aj voľby. Tlačené či inak distribuované texty počas nich výrazne menia svoj význam. Stávajú sa strategickou komoditou na informačnom trhu, rôzne účelové noviny a časopisy pribúdajú ako huby po daždi a každý seriózny vydavateľ si dôrazne rozmyslí či, čo a pre koho vo svojom médiu napíše tak, aby niekoho neprímerane nehanil, alebo, naopak, nepropagoval, aby neporušil množstvo zákonov a nariadení o ochrane rôznych údajov, aby nebol obvinený z neobjektívnosti, tendenčnosti, alebo rôznych iných, často zveličených „hriechov“... Aj preto sa Devínčan – obecná to informačná tlačovina – odmlčal. Je po voľbách a pri rôznych stretnutiach s vami, milí susedia, čoraz častejšie počúvam, že chýba. Nie všetci „fičite“ nonstop na počítači a ani všetko na tom webe predsa len nie je. Nie o našom živote v Devíne. Chceme to reštartom Devínčana napraviť. Pomoc s prevzatím úlohy šéfredaktorky nám ponúka jedna z nových Devínčaniek – pani Andrea Miková, ktorej oteraz môžete aj vy pomáhať spestriť Devínčana svojimi podnetmi a príspevkami. Obavy, že by nebolo o čom písať, nie sú na mieste. Studnicou tém je napríklad krásne prostredie, v ktorom žijeme. Plus ľudia žijúci v Devíne, ich osudy, životné príbehy a ich rôzne úžasné svojpomocné aktivity, ktoré spestrujú život nás všetkých. Nemaľou mierou k tomu, že v Devíne „to žije“ prispievajú jeho dejiny. Sútok Dunaja a Moravy odjakživa svojou mágiou priťahoval rôznych dejateľov, ktorí si ho zvolili za symbol svojich aktivít a ktoré si my dodnes pripomínáme. A áno, tieto veľkopodujatia majú aj svoju tienistú stránku. Tatam je božský klud, ktorý tu v bežné dni mávame. Neradno vtedy ani zo dvora vyjsť, v uličkách je kopa áut i ľudí, a toho odpadu, čo kolegovia po takýchto akciách v pondelok vždy musia upratať, je tiež neúrekom!... akoby nestačil bežný neporiadok po turistoch a záhradkároch. Máme tu však prvú lastovičku, ktorá naznačuje práve pre problémový plastový odpad možné riešenie. Dvaja mladí športovní nadšenci usporiadali nedávno v Devíne prvý ročník originálneho bezodpadového bežekého podujatia – Less Waste Run 2019. Všetko organizovali tak, aby nevznikol akýkoľvek nespracovaný odpad. A ten nevyhnutný bol z kompostovateľných, ďalej zhodnotiteľných materiálov. Sympatické, nie? Už len presvedčiť/pritlačiť všetkých ďalších organizátorov podujatí v Devíne, aby sa správali rovnako zodpovedne. Budem sa o to snažiť a rada vás budem v našom novooživenom Devínčanovi informovať, ako sa nám - novému zastupiteľstvu spolu s úradom – v tomto, a aj pri riešení iných devínskych problémov darí. Koniec koncov – zopár zaujímavých tém nájdete už v tomto čísle, priatelia. Nedajte sa rušiť pri ich čítaní.

Ľubica Kolková

Križ s križom

GAVENDOVINY

Crux stat, dum volvitur mundus, „križ stojí, kým svet sa točí“, hovorí známa sentencia, objavená v kartuziánskej kronike zo začiatku 17. storočia. „Križ ešte stojí!“, poviem si s úľavou, keď sa hneď po prebudení ponáhľam k obloku fary a s napätím pozriem na vežu devínskeho kostola, prislovečne „Kostola svätého križa“. Verím, že to bude platiť, aj keď budú Devínčania čítať v Devínčanovi tieto riadky. Pod vplyvom búrlivého počasia sa už druhý týždeň tento križ nachyľuje v smere vetra raz na jednu raz na druhú stranu. Spolu s pretrvávajúcim vetrom sa šíria aj obavy i obavy z obáv, čo môže poškodiť a koho môže ohroziť. Nájst' však horelezca a súčasne odborníka na takéto situácie nie je ľahké. Tí dostupní majú vo vetre a daždi otvorenú vežu iného kostola. Robíme, čo môžeme a nezostáva iné než medzitým dúfať, že aj križ na dominante kostola sa stane „vítaným križom“, akým je znázornený ukrižovaný Kristus na križi, dominujúcom v apside kostolného interiéru. Kým si budeme môcť vydýchnuť, chcel by som sa spolu s čitateľmi nadýchnuť pár myšlienkami na tému križa ako univerzálneho symbolu.

„Vyhýbať sa križu stojí neraz viac námahy a bolesti než ho prijať a niesť. Každé odloženie násobí váhu križa, čím aj drobnosti narastajú do neúnosných rozmerov.“

„Na križ si nemožno privyknuť. Križ robí križom to, že ho tlačí a bol by najradšej bez neho. Zvyknúť si možno len na lásku, s ktorou ho nesieme.“

„Cestu križa Ježiš predstavil ako jedinú zmysluplnú cestu. Zapriet' seba neznamená popretie osobnosti, ale premáhanie všetkého, čo ju ničí a odvádza od cieľa.“

„Križ hovorí aj o hrozivej veľkosti ľudskej slobody. Slobody odmietat', rozhodovať aj za druhých a proti nim. Slobody odvrhnúť spásu a zabiť pôvodcu života.“

„Každým činom, postojom a myšlienkou tvoríme svoj reálny autoportrét. Križ dopĺňa kameňky, ktoré sme znehodnotili alebo stratili.“

„Križ, priesečník lásky k Bohu a k človeku. Často práve pri križných cestách, chodníkoch, mostoch a cintorínoch. Pozvanie zastat' a vystúpiť za obzor, po ktorý dovidí zrak a za hranice momentálnych možností.“

(Marián Gavenda, Cez križ k svetlu)

Gavenda nie je len priezvisko súčasného devínskeho farára. Slovníkový portál Jazykovedného ústavu Ľ. Štúra SAV uvádza: „**gavenda** -y ž. <pol> lit. žánér poľ. literatúry, najmä v 19. stor. v podobe živého prozaického alebo veršovaného rozprávania s hojnými odočbeniami a epizódami.“ Kto pozná nášho pána farára isto uzná, že nomen – omen v tomto prípade platí stopercentne. Preto sa v istom žartovnom súvisе zrodila myšlienka nazvať tak aj našu rubriku, v ktorej bude mať priestor trochu s našimi čitateľmi poga-wędzić, pohovoriť si, podeliť sa o pár myšlienok.

PONORY DO DEJÍN DEVÍNA – – DEVÍNSKY CECH LODNÍKOV

Devínsky cintorín je miestom, ktoré vydáva svedectvo o ľuďoch, ktorí písali jeho históriu. Svoj posledný odpočinok tu našli mnohí známi lodníci, rybári, hrnčiari, starostovia, vinári, ba aj farári ako Springer či Randl alebo pán učiteľ Tibenský. Stačí sa prejsť pomedzi náhrobné kamene a história Devína oživa príbehmi tých, ktorí formovali podobu tohto mestečka na Dunaji v dávnej i nedávnej minulosti.

Brehy Dunaja sa po stáročia dotýkajú teritória Devína a sú súčasťou života jeho obyvateľov. Devínčania sa v minulosti zaoberali najmä poľnohospodárstvom, čo potvrdzujú archeologické nálezy, ale významné miesto patrilo aj lodníkom a rybárom. Rybárstvo v Devíne reprezentoval výlučne rod Fuxovcov a pani Fuxová predávala ryby na Rybnom námestí ešte aj po II. svetovej vojne. Z ostatných remesiel prispievali ku každodennému životu pekáre Hruška, mlynári, murári, hrnčiari Pištelka, Neubauer a Weiss, kováči, debnári, obuvníci, krajičníci, plátenníci a aj pivovarník Schachinger.

Z dostupných archívnych materiálov je známe, že od XVI. až do XIX. storočia bolo v Devíne až päť cechov – lodnícky, rybársky, vinársky, hrnčiarsky a obuvnícky. Najviac členov mal cech lodnícky. V Devíne snáď ani nebol dom, v ktorom by niekto z rodiny nebol lodníkom. K známym lodníkom patrili Gratzer, Paroly, Randl, Mallaschitz či Preschitz a posledným cechmajstrom bol Karl Gratzer.

V zásadách cechového štatútu z 12. júna 1746 sa uvádza, že k atribútom spolku lodníkov patrila cechová zástava na 10 m dlhej žrdi, ktorá mala na jednej strane vyobrazenie svojho patróna sv. Mikuláša a na druhej strane obraz Panny Márie. Tiež to bola cechová pečať s obrazom Merkúra opretého o kotvu a aj cechový džbán, ktorého podoba sa však nezachovala. V roku 1868 počítal cech lodníkov 117 členov. Lodníci v Devíne patrili medzi najbohatších ľudí, čoho dôkazom boli aj hostiny, ktoré usporadúvali na hody a na ktoré sa dlho spomínalo.

Príslušníci cechu lodníkov zabezpečovali prepravu tovaru na trhy do Viedne a Budapešti. Najväčšiu časť prepravovaných výrobkov tvorili produkty hrnčiarov, vinárov či rybárov. Od dobrej plavby záviseli i príjmy remeselníkov za ich niekoľkokomesačnú prácu, lebo peniaze za tovar dostávali až po návrate z plavby. Preto sa pred každou plavbou modlili spolu s rodinami za úspešnú plavbu pri kríži na náb-
reží. Ten kríž po mnohých obnovách tam stojí dodnes a pri ňom si aj dnešní obyvatelia Devína na sviatok zosnulých pripomínajú obeť Dunaja položením venca na jeho vody. K tým, ktorí stratili životy v tomto veľtoku boli napríklad Karl Randl, Rudolf Judy i Karol a Andrej Lanzeritschovci.

mi za úspešnú plavbu pri kríži na náb-
reží. Ten kríž po mnohých obnovách tam stojí dodnes a pri ňom si aj dnešní obyvatelia Devína na sviatok zosnulých pripomínajú obeť Dunaja položením venca na jeho vody. K tým, ktorí stratili životy v tomto veľtoku boli napríklad Karl Randl, Rudolf Judy i Karol a Andrej Lanzeritschovci.

Pavla Rumanovská
foto archiv P. R.

KNIŽNICA INFORMUJE

Ak radi poznávate životné osudy svetových osobností, zastavte sa pri výbere kníh v našej sekcii životopisov. Pre ilustráciu uvádzam niektoré z nich.

K.V. Burian HUDBA DOMOVA
Kapitoly zo života hudobného skladateľa Antonína Dvořáka

Stefan Zweig MÁRIA STUARTOVÁ
Osud Márie Stuartovej podnecoval mnohých spisovateľov. S. Zweig po dôkladnom štúdiu historických prameňov sa pokúsil podať pravdivý obraz o jej živote v tejto biografii.

E. HERESCHOVÁ CÁROVRAŽDA
Osudy rodu Romanovcov a zmiznutie ich klenotov. Kriminálny prípad z roku 1918 z Jekaterinburgu.

Heinz Rieder MÁRIA TERÉZIA
Kniha rozpráva o šťastnom detstve, dospievaní, manželstve, korunovácii, deťoch až po výsledky múdreho panovania cisárovnej.

F. Weissensteiner
DCÉRY MÁRIE TERÉZIE
SYNOVIA MÁRIE TERÉZIE
Mária Terézia mala 16 detí, z toho 11 dcér. Dospelosti sa dožilo len osem a práve ich životné osudy nájdete v týchto knihách.

H. Egghardtová ĽÚBOSTNÉ
ŠKANDÁLY U HABSBURGOVCOV
Titul knihy jasne napovedá o jej obsahu.

Henri Perruchot ŽIVOT SERATOV
Je veľkou zásluhou autora jeho angažovanosť pri zisťovaní faktov tohto neskoro uznaného maliara. Jeho obrazy sú dnes priam pokladmi v každej galérii, ktorá ich vlastní.

Miroslav Mičko MALÍŘ SVÉHO LIDU
Životopisná literatúra veľkého umelca Mikuláša Aleša.

Roger Avermaete RUBENSA JEHO DOBA
Život umelca od r. 1577 do r. 1640.
Príjemné čítanie pri získavaní nových poznatkov Vám želá Vaša knižnica

P. Rumanovská

Milá pani Rumanovská, prijmite veľké poďakovanie za Vašu dlhoročnú obetavú prácu pre našu devínsku knižnicu. Aj vďaka Vám sme si mohli prečítať mnoho zaujímavých a hodnotnej literatúry. Prajeme Vám ešte veľa krásnych rokov života v dobrom zdraví. A tešíme sa, že ste prijali členstvo v redakčnej rade Devínčana a aj na to, že v nasledujúcom čísle si čitatelia budú môcť prečítať príbeh o rodine Rumanovskej.

Zmeny v miestnej knižnici

Od 15. mája vystriedala na mieste p. Pavly Rumanovskej v knižnici jej nevesta Alena Rumanovská. Zmenia sa aj výpožičné hodiny pre verejnosť.

Streda: 17.00 – 19.00
Sobota: 10.00 – 13.00

STAVALI SME MÁJ

Snád' niet milšieho privítania jari ako stavanie mája (alebo ak chcete, nárečovo - máje). Táto krásna tradícia, oslavujúca príchod jari a jej víťazstvo nad zimou, ktorú si od nepamäti ctia slovenské národy, sa vďaka iniciatíve Devínčanov odohráva každý rok. Síce už mládenci nestavajú máje pred domami svojich vyvolených, ale aspoň jeden vysoký máj v Devíne symbolizuje túto tradíciu. V tomto roku sa táto pekná udalosť odohrala 30. apríla. Patronát nad stromom si vzal Cech Devína, ktorý požiadal Dobrovoľný hasičský zbor, aby sa zhostil tejto úlohy. Chlapi z hasičského zboru teda strom odborne spílili, ošúpali a následne postavili na námestí pred Domom kultúry. Akcia sa odohrala na radosť hlavne malých Devínčanov, ktorí strom ozdobili farebnými stužkami, za čo boli odmenení občerstvením zo strany Miestneho úradu. O spríjemnenie atmosféry sa postarali devínske folklórne združenia Rýpessláčik a Devínske kobyly, takže udalosť sa niesla v dobrej nápeade a nikto sa nestážoval na trochu chladné počasie. A hoci studené májové vetry neraz rozduvali stužky na vetvách mája, nič to zato, tento milý symbol pripomína, že jar je definitívne tu. Cechu Devína i devínskym hasičom za to veľmi pekne ďakujeme!

foto Katarína Šulovská

OČKOVANIE PSOV PROTI BESNOTE

V sobotu 15. júna sa pred Domom kultúry Devín v čase od 13. – 14.00 hod uskutoční povinné očkovanie psov proti besnote. O psíkov sa postará veterinár z Devínskej Novej Vsi, MVDr. Vojtech Baculák a cena za očkovanie bude 7 eur.

PRAVIDLÁ PRE PSOV

V súvislosti s opakujúcimi sa podnetmi od občanov na kolízie a ataky voľne sa pohybujúcimi psami, si dovoľujeme dôrazne požiadať všetkých držiteľov psov, ako aj osoby, ktoré psov vedú, alebo nad nimi vykonávajú dohľad, aby rešpektovali platné VZN mestskej časti Bratislava – Devín č. 6/2003, ktorým sa upravujú podmienky držania psov na území mestskej časti Bratislava – Devín (zmeny vo VZN č. 5/2008 a VZN č. 3/2018). Podľa tohto VZN je voľný pohyb psov v zastavanom území mestskej časti Bratislava – Devín zakázaný. Zároveň je osoba, ktorá psa vedie, alebo nad ním vykonáva dohľad, povinná predchádzať tomu, aby pes útočil, alebo iným spôsobom ohrozoval človeka či zvieratá, a tiež je povinná bezprostredne odstrániť výkal psa z verejného priestranstva. Za porušenie týchto, ako aj ostatných ustanovení VZN, je mestská časť oprávnená uložiť pokutu podľa osobitného predpisu. Akceptovanie podmienok držania psov však najmä prispieje k lepšiemu spolunažívaniu všetkých občanov a návštevníkov našej mestskej časti, za čo vám vopred ďakujeme.

Miestny úrad MČ Bratislava - Devín

PARKOVANIE

Milí Devínčania, najčastejšie diskutovanou témou posledných dní je návrh parkovacej politiky Bratislavy, ktorý sa bude postupne zavádzať a zrejme aj živo meniť (zóny, ulice). Prvotný koncept nájdete na www.bratislava.sk. Do 18.05.2019 môžu všetky mestské časti Bratislavy vyjadriť svoje pripomienky a návrhy. Dňa 13.5.2019 sa uskutočnilo stretnutie poslancov a primátorovho tímu v DK Dúbravka ohľadom parkovacej politiky, kde nás informovali o pripravovaných zmenách. Dobrou správou je, že upravia podmienky týkajúce sa domácností parkujúcich na vlastných pozemkoch, dvoroch a garážach. Zaplatením administratívneho poplatku 10 eur budete môcť získať výhodu 150 hodín ročne pre návštevy (opravár, babka...) a 2 hodiny denne zdarma parkovania v inej mestskej časti Bratislavy nielen pre jedno auto, ale aj každé ďalšie. Nakoľko si myslím, že je nepostačujúce a stresujúce mať parkovanie na 2 hodiny denne zdarma v inej mestskej časti, predložím na Mimoriadne Miestne zastupiteľstvo 17.5.2019 o 9 hod. návrh zvýšenia daných 2 hodín na 3 hodiny. Pretože môže vzniknúť situácia, keď by ste išli odnieť dieťa ráno do MŠ, poobede vyzdvihnúť, ďalšie dieťa na krúžok a v ten deň máte ešte aj lekára. V každom prípade 2 hodiny parkovania zadarmo je málo. Bolo by praktické, keby sa tento denný benefit mohol kumulovať za týždeň, ale mesto nepripúšťa variant kumulovania. Zvýšením benefitu na 3 hodiny by mesto prišlo o zanedbateľnú finančnú čiastku a my, Bratislavčania, by sme sa nemuseli naháňať a stresovať (rýchle zaparkovanie, vyparkovanie, zasielanie správ o príchode a odchode z parkovacieho miesta). Verejné prerokovanie parkovacej politiky BA bude v stredu 22.5.2019 o 17:30 v Starej Tržnici a 29.5.2019 o 17:30 v Dome kultúry v Dúbravke.

Katarína Šulovská, poslankyňa m. č. BA – Devín

ZMENA VÝŠKY ŠKOLNÉHO NA ZŠ KREMEĽSKÁ

Mestská časť Bratislava-Devín z dôvodu nízkeho počtu školopovinných detí nemá zriadenú základnú školu vo svojej zriaďovateľskej pôsobnosti. Preto uzavrela s Mestskou časťou Devínska Nová Ves dohodu o spoločnom školskom obvode, ktorá určuje pre celé územie Mestskej časti Bratislava – Devín za spádovú školu **Základnú školu Ivana Bukovčana v Devínskej Novej Vsi**. K uvedenej škole premáva v ranných a odpoľudňajších hodinách autobus MHD č. 29 so zachádzkou priamo pred základnú školu. Zároveň majú devínske deti možnosť vzdelávania v anglickom jazyku v súkromnej základnej škole Česká, ktorá má v našej mestskej časti zriadenú pobočku na **Kremeľskej ulici číslo 2**. Ide o výberovú školu, ktorá pri vyučovaní integruje do všetkých predmetov **anglický jazyk**. Bližšie informácie o vzdelávaní v tejto inštitúcii nájdete na webovej stránke školy www.gymnaziumceska.sk. Podmienky prijímania detí, školné a iné infor-

mácie týkajúce sa detí s trvalým pobytom v mestskej časti Bratislava – Devín v tejto škole nájdete v nájomnej zmluve zverejnenej takisto na webovej stránke mestskej časti. Dňa 15.04.2019 na žiadosť súkromnej základnej školy bolo schválené uznesením č. 30/2019 **návýšenie školného** pre deti s trvalým pobytom v mestskej časti Bratislava – Devín:

- 50 € mesačne pre žiakov 1. stupňa základnej školy**
- 60 € mesačne pre žiakov 2. stupňa základnej školy**
- 36 € mesačne poplatok za školský klub**
- 120 € mesačne poplatok za materskú škôlku pre deti vo veku 3 – 7 rokov**

Uvedené navýšenie cien bolo nutné z dôvodu nedostatočného finančného krytia nákladov na prevádzku školy.

PETER MIKULÁŠ: DEVÍN MA INŠPIRUJE PREDSTAVUJEME DEVÍNČANOV

V Devíne našiel svoju záhradu pre život. Má tu rodinu a domov, tu vyrastali jeho tri dcéry. Priateľov, s ktorými si má vždy čo povedať, spevokol Ad Hoc, ale tiež intímne svetlo pre svoje fotografie. Devín je preňho ojedinelou relaxačnou kulisou oproti svetu veľkého javiska, na ktorom sa profesionálne pohybuje už viac ako štyri desaťročia. Sólista Opery SND, držiteľ mnohých ocenení, no pritom skromný a zdvorilý džentlmen. Srdcom a dušou Devínčan – maestro Peter Mikuláš.

Ako sa vám, rodákovi z Nitry, podarilo zakotviť v Devíne?

Na Vysokej škole múzických umení som sa zoznámil s mojou budúcou manželkou a náhoda chcela, aby som sa raz, namiesto prvomájového sprievodu v roku 1977, vybral k bratislavskému hradu a tam som našiel pre nás domček. Doň sa nám narodila prvá dcéra, ale zrazu prišiel príkaz vyšších straníckych miest - treba sa odsťahovať, tu bude stať parlament. Tá ulica na úpätí hradného kopca sa volala Bubenkova, bol z nej nádherný výhľad na Dunaj, na Petržalku, ale nám sa do prideleného náhradného bytu nechcelo. Takto padla voľba na Devín. Na Mládežníckej sme si kúpili náš druhý dom, tam sa narodila stredná dcéra, ale postupne nám bol priťesný. Potom nasledovala tretia náhoda, pani poštárka Kováčová utrúsila – veď pani Vlašičová asi predáva dom na Hutníckej. Ten bol väčší, opravili sme ho, prestavali a tam sa nám narodila najmladšia dcéra.

Môžete sa cítiť ako kráľ - aj tí mávali vždy tri dcéry...

Máte dojem, že som z rozprávky? Na prvé počutie možno, síce môj prvý „hrad“ bol nitriansky, tam som prežil stredoškolské roky, druhý bratislavský a tretí devínsky, ale ako kráľ som sa nikdy necítil. Predstavte si mladé manželstvo, doma, prepytujem, „umelec“, stále na cestách, neustále učenie a cvičenie, no a medzi toľkými babami to ani nebolo veľmi možné. Na kráľovské pohodlie nebolo času. Každá čosi potrebovala, všetko bežalo akosi priprýchlo. S manželkou sme viedli dcéry k tomu, aby ma brali ako obyčajného otca, žiadneho panovníka, nedajbože operného speváka. Každá z nich si našla svoju cestu. Jedna robí grafiku, druhá literatúru, tretia filmový strih. „Nepotatili“ sa, ale ich práca má veľmi blízko k tomu, čo som mal a mám stále rád. Žijú v zahraničí, kontaktujeme sa väčšinou cez skype a keď prídu, vždy je to pre nás slávnosť. Už som trojnásobný dedo a s radosťou si to užívam, aj keď len občas na diaľku a cez komunikačný satelit.

Už štyri desaťročia spievate na našej prvej scéne. Keď sa tak pozriete dozadu, ktoré udalosti či stretnutia ovplyvnili váš umelecký vývoj?

Väčšinou to boli ľudia, ktorí mi dodali odvahy, povzbudili ma a vďaka ktorým som postupne rástol. Začalo to ešte na gymnáziu v Nitre, tam sme mali úžasného pána profesora Korčeka, ktorý dokázal nás, študentov, ako-tak spievajúcich, či hrajúcich na nejaký hudobný nástroj, motivovať. Pod jeho vedením fungoval orchester, dokonca spevokol, v ktorom som po prvýkrát spieval ako sólista. Ďalej to bola pani učiteľka Schmidtová na LŠU, ktorá mi dala základy správneho technického operného spevu. No a potom, na vysokej škole zase moja pani profesorka Viktória Stracenská. K týmto vzácnym ľuďom treba pripojiť samozrejme - Hanzihu Albrechta. Ten nás, študentov, prakticky denne vítal vo svojom dome na Kapitulskej ulici ako svoje vlastné deti. Tam vznikol súbor starej muziky Musica Aeterna, stal som sa jeho členom a tu kdesi začal aj môj postupný profesionálny rast. Už počas vysokej ma prijali do Opery SND ako eléva a spieval som prvé koncerty v Slovenskej filharmónii. Objednávky postupne prichádzali a ja som sa ich snažil plniť najlepšie, ako sa len dalo. Potom prišlo stretnutie s Petrom Dvorským, dokonca sme boli spolu v jednej šatni. Už vtedy bol medzinárodnou hviezdou a pre mňa to bola profesionálna škola, pozorovať tohto úžasného speváka svetového kalibru a učiť sa od neho.

Keď vás tak počúvam – mali ste šťastie na umeleckých kolegov.

Dá sa povedať. Ale za tým bola vari aj pokora voči ich umeniu a záujem sa od nich učiť. Skoro všetci, ktorých som stretol, boli hlavne úžasní

ľudia, s obrovskou úctou voči svojmu povolaniu. A bez úcty k remeslu sa táto práca robiť nedá.

Mali ste šťastie aj v tom, že v čase vašich prvých úspechov sa písala zlatá éra opery. Ako vnímate dnešnú situáciu v porovnaní s tou pred tridsiatimi rokmi?

Je to smutné, ale trend výrazných umeleckých osobností, ktoré nás pomaly a trpezlivo formovali, pomaly končí a nastupuje éra marketingu. Nároky na umelecké výkony sa zvyšujú, práca sa odvádza takmer bez osobnej spoluúčasti, umenie sa vyrába ako na bežiacom páse, kto je dobrý ide dopredu, kto zaostane, nemá veľmi čas dostať šancu na umelecký rast a dozretie. Mladí, šikovní a talentovaní ľudia, ktorí vyštudovali operný spev, stoja pred otázkou - zostať doma, kde je tiež veľká konkurencia, alebo utekať do zahraničia a tam sa snažiť presadiť. Na druhej strane je potešujúce, že majú možnosť výberu a je len na nich, ako sa rozhodnú.

Ale vy ste tiež stáli v mladosti pred rozhodnutím prijať angažmán v zahraničí...?

O moju prácu mali záujem v Berlíne aj vo Frankfurte, ale kvôli rodine som agentúram, ktoré ma zastupovali, povedal, že by som radšej v zahraničí spieval koncerty, pretože účasť na novej opernej produkcii si vyžaduje aj mesiac, dva pobytu mimo domova. A tak sa aj stalo. V New Yorku to bola nádherná Carnegie Hall, v Londýne obrovská Royal Albert Hall s výbornou akustikou a úžasnou atmosférou, pretože publikum v sále počas koncertu stojí, alebo sedí na zemi, vo Viedni Musikverein. Zažil som množstvo krásnej muziky s výbornými dirigentmi ako Lenárd, Košler, Bělohlávek, Sir Mackerras, Solti, Ashkenazy ...

Okrem toho, že spievate, máte aj spisovateľské pero a o tom ste pravidelne po sobotách presviedčali čitateľov denníka SME.

S mojim písaním do SME to bolo tak, že po dlhej úvahe padla voľba písať Listy Pet'ovi. Na jednej strane konkrétne človeku – Petrovi Böhmovi mladšiemu, výbornému očiariovi, ale na druhej strane vlastne sebe samému. Takto vznikla akási konfrontácia reality s mojím vnútorným zrakom. Príležitosť to bola úžasná. Musel som sa naučiť vidieť a cítiť písané slovo celkom inak ako doteraz a nielen to. Začal som oveľa citlivejšie reagovať na dianie okolo seba a v spoločnosti.

Neuvažovali ste aj o vydání knihy?

Áno, aj to sa stalo. V súčasnosti finišujem s knihou Ako spievať prvú ligu. Má to byť akýsi manuál pre tých, ktorí by sa radi živili operným a koncertným spevom. Aj toto považujem za výzvu, akýsi výlet do „literárnej“ tvorby. Spev je predsa len to hlavné, čo robím, a ten nie je len o otváraní úst pred publikom a tlačením akéhosi divného, štylizovaného operného zvuku zo seba. Je to hlavne o názore na veľmi veľa vecí, na život, na svet okolo nás, no a, samozrejme, aj na slovo, pospájané s notami geniálnym skladateľom. Čiže, zase len akási harmónia... Našťastie, v tom čo robím, neustále objavujem niečo nové, nepoznané a to ma obohacuje.

Ako sa vám žije v Devíne?

Devín je akési polo mesto, polo dedina. Všetci sa poznáme, radi sa stretáme a v autobuse vždy pokračujeme v rozhovoroch, ktoré sme začali kedysi pred mesiacmi, dokonca aj rokmi, kým pendlujeme do roboty, z roboty či do obchodných reťazcov v neďalekej „metropole“. Toto nás spája a dáva nám to punc akéhosi ľudského rozmeru. Takto funguje aj náš spevokol, kde sme sa dohodli, že sa budeme zubami-nechtami držať doslovne názvu Ad Hoc - stretajme sa pri krásnej muzike, stretajme sa radi a vôbec nevádi, že len tak, náhodne, čiže - ad hoc.

Kde sa vzala myšlienka založiť spevokol?

Náš spevácky zbor založila Zuzka Lörincová a meno mu dal celkom spontánne pán farár Gavenda. Všetci sme amatéri, všetci sa musíme učiť, veď ja sám som nikdy nemyslel, že budem dirigovať spevokol. A to je na tom krásne. Postupne sme sa všetci vypracovali priam do závideniahodnej kvality, máme za sebou početné zahraničné „turné“, spievali sme napríklad v bratislavskom Dóme, v Alžbetinom Dvore, v susednom Hainburgu, dokonca v malebnej dedinke Tuhoměřice pri Prahe. Tam majú ansámbel ako my, stretávame sa s nimi radi, oni boli u nás, my u nich, ako sa patrí na dobrých „susedov“. Radi spolu dačo pospievame, máličko popijeme, my im donesieme sud nášho originálneho devínskeho červeného a k tomu samozrejme ríbezľák. Majú nás asi preto radi a my sa u nich cítíme ako doma. Znova plánujeme k nim len tak, ad hoc, zájsť na jednu takúto kultúrne úderku niekedy na prelome mája a júna. No nie je to super?

Vašou ďalšou záľubou je fotografovanie. Čo vás inšpiruje, aby ste zaostřili objektív?

Toto moje hobby siaha ešte do stredoškolských čias, keď sme mali doma starý Flexaret na čiernobiele filmy. Sám som si ich vyvolával a až teraz vidím, že boli tak trochu zvláštne. Rád som experimentoval so svetlom, kompozíciou, snažil som sa nezachytiť len realitu, ale ju aj trochu, podľa svojho videnia, posunúť do vlastnej štylizácie. Mal som aj dlhšiu pauzu, ale teraz, keď mám trochu viac času, fotím viac. Aby som sa ale vrá-

til k začiatkom tohto môjho „umeleckého“ prejavu, raz prišla kamarátka Zuzka Böhmová s nápadom: „Keď už toľkí u nás v Devíne fotíte, treba spraviť výstavu.“ Takto vznikol slobodný Spolok amatérskych fotografov s profesionálnou odvahou (SAFSPO). Teraz ho vedie Paľo Plesník, ktorý sám krásne fotí a snaží sa, aby naše foto aktivity dostali ešte kvalitnejšiu, hoci amatérsku profesionalitu.

Predsa len – čo fotíte najradšej?

Všetko. Musí ma to však oslovit'. Keď niečo „zavídím“ v určitej harmónii, nedokážem sa ovládnuť a cvakám. Mám na to vždy so sebou taký malý fotáčik, ale nebránim sa ani mobilu. Aj z neho sa dá všeličo pekne vykúzliť. Obdobné pocity, ako pri fotení a následnom spracovávaní obrázkov zažívam aj v muzike. Ako na fotografii, aj tam musí všetko so všetkým pasovať v úžasných a nepísaných zákonoch. No a tie spočívajú práve vo farbách, tieňoch, stavbe kompozície a podobne. Kto neverí, nech sa pozrie do niektorej z krásnych devínskych záhrad. Určite mi dá za pravdu, že tam všetko spieva a vonia...

A propos, záhrady...Vie sa o vás, že ste s manželkou vášniví záhradkári. Ako prikladá ruku k dielu otec rodiny?

Priam ideálne. Fungujem ako „hydraulická“ ruka, vezmem krompáč, lopatu, rýľ, pílu, a pílim, kopem, prekopávam, chystám zem... Manželka do takto nachystanej hrudy dačo pekne zasadí a potom to už všetko samo od seba kvitne. Stačí polievať. Ale to už robí ona.

Ktoré udalosti v živote Devína máte zachytené v pamäti?

Keď padol ostnatý plot, ktorým bol obkolesený náš Devín. Až vtedy som pochopil, že to celé bol len výmysel huncútskych politikov. Zrazu nikomu nechýba, sme voľní a slobodní. Vážme si to hlavne kvôli našim deťom, aby nikdy nepoznali, čo je to sedieť doma za pecou a neukázať svetu svoju šikovnosť. A ešte sa mi veľmi páči protipovodňová zábrana. Keď sa kdesi hore na vrchnom Dunaji zozbiera veľká kopa vody, prídu chlapi v montérkach, do brehu zavrátajú také lesklé hliníkové dosky a zabránia, aby sa po dedine šíril rozliaty živel. Dobré to vymysleli. Ale nedá mi nedodať, čo sa mi na Devíne nepáči. Autá parkujú po uliciach ledabolo, ako chcú, len aby boli ich majtelia čo najbližšie k vlastnej kuchyni. Málokto parkuje vo vlastnom dvore. Keby nedajbože niekde horelo, cisternová Tatrovka sa nezmesť na miesto požiaru. No a na záver mám ešte jeden zúfalý, priam vášnivý sen. Mali by sme si náš Devín strážiť ako oázu. Takú nás potrebuje aj susedné hektické bratislavské mravenisko. Preto skúsme spraviť všetko preto, aby sa dačo pohlo s ohyzdným amfiteátrom pod hradom, dymiacimi klobásovými búdami na parkovisku, aby...no, tých „aby“, by sa ešte našlo viac...

PETER MIKULÁŠ (23. I. 1954, NITRA)

Absolvoval Vysokú školu múzických umení, od roku 1978 je členom Opery SND. Vyniká nielen krásnym a farebným hlasom (bas), ale aj muzikalitou, štylovou všestrannosťou a sugestívnym javiskovým prejavom hlavne vo významných úlohách. Počas svojej vyše štyridsaťročnej kariéry stvárnil veľkolepé postavy, menujme aspoň tie posledné: Borisa Godunova v rovnomennej opere Musorgského, Sira Giorgia Valtona v Belliniho Puritánoch, Donna Basilia v Rossiniho Barberovi zo Seville, kráľa Henricha vo Wagnerovom Lohengrinovi, morského cára v Sadkovi Rimského-Rorsakova, Sarastra v Mozartovej Čarovnej flaute, Sparafucila vo Verdiho Rigolettovi či kráľa Filipa II. v Donovi Carlovi. Popri pôsobení v SND účinkuje na popredných scénach a koncertných pódiumoch v zahraničí – Viedni, Prahe, Salzburgu, Berlíne, Ríme, Lisabone, Tokiu...A vyučuje spev na VŠMU.

ami, foto archív P. M.

O DEVÍNSKOM KVETENSTVE

Náš Devín na jar pripomína rajskú záhradu. Na svoje si prídu hlavne milovníci kvetov a bylín. Na lúčkach a v záhradách sa to len tak hmýri všetkými farbami dúhy a túto krásu sprevádza len bzukot včiel a hra motýľich krídel. Masív Devínskej Kobyly sa pýši množstvom liečivých rastlín, no ochranné pásmo 4 neumožňuje ich zber. Soňa Kolenčíková, naša devínska bylinkárka, vie presne, ktoré rastlinky zbierať môžeme a ktoré sme im len obdivovať. My ostatní by sme mali chodiť na prechádzky po devínskych lúčkach radšej s atlasom rastlín, lebo ináč nás vysoká pokuta za odtrhnutie chránenej rastlinky neminie.

Devínska Kobyla ako najvyšší bod Bratislavy (514 metrov) je jedným z najnavštevovanejších miest nášho hlavného mesta, o čom sa my, Devínčania, presvedčame každý víkend. Západná časť Devínskej Kobyly – Devínska lesostep s rozlohou vyše 100 hektárov sa vyznačuje jedinečnou flórou a zriadenie Národnej prírodnej rezervácie v roku 1964 tu bolo teda viac ako dôležité. Devínska Kobyla je prístupná zo všetkých strán, či už z nášho Devína, z Devínskej Novej Vsi, ale aj z Dúbravky či Karlovej Vsi a to značenými turistickými chodníkmi. Flóra je tu natoľko výnimočná, že ju môžeme porovnať s najdôležitejšími chránenými oblasťami v Alpách, ale treba vedieť, že okrem rastlín sa na Devínskej Kobyle vyskytuje až 578 druhov rias a 477 druhov húb. Ide síce o relatívne malú rozlohu, ale pestrosť chránených a ohrozených druhov rastlín je tu tak široká, že ju môžeme považovať za oblasť európskeho významu. Nevie, či si to my, obyvatelia tohto krásneho kúta, vôbec uvedomujeme...

Veľkú časť tohto územia tvoria lesy, a to až 90 percent, ale práve lúky poskytujú neskutočnú pastvu pre oči. Ak sa vyberieme na jarnú prechádzku, môžeme obdivovať napríklad **hlaváčik jarný**, ktorý je jedným z 82 druhov flóry chránenej na Devínskej Kobyle, ale na červenom zozname ohrozených druhov je až 376 druhov rastlín (!). Svojou

fialkastou zvončekovou hlavičkou už z diaľky zaujme **poniklec veľkokvetý**, ktorý je jedným z prvých jarných kvietkov vykúkajúcich spod snehu. **Poniklec lúčny** zase so svojou tmavofialovou sukničkou pripomína plášť zlého čarodejníka, ale je tak jemný a hodvábný, až sa nám ho chce pohladkať. V tieni lesov tu rastie aj **snežienka jarná**, **plúcnik lekársky**, ktorý strieda farby podľa toho, ako sa v ňom striedajú látky, ale nájdeme tu tiež **pečeňovník trojlaločný** či **zubovník šupinatý**. Ďalší krásny tmavofialový skvost je **kosatec nízky**, ktorý kvitne v celých trsoch. Na začiatku leta naše oči môže potešiť **modrica chochlatá**, ktorá pôsobí trochu ako rastlina z pralesa, jedovatý **kokorik mnohokvetý**, či môjmu srdcu blízka **ľalia zlatohlavá**. Tú má síce rada srnčia zver ako najväčšiu pochúťku, ale prosím netrhať, patrí medzi chránene rastliny a svojou fialkastou korunkou je naozaj ozdobou týchto pestrofarebných lúč. **Nevädza horská** či **náprstník veľkokvetý** patria k rastlinám, ktoré nájdeme vo vysokohorskom prostredí Tatier, avšak už počas poslednej doby ľadovej sa dostali južnejšie, a to priamo sem, k nám, na najjužnejšie výbežky Karpát. Osobne

vždy obdivujem **jasenec biely**, ktorý je síce v názve biely, ale v skutočnosti má ružovkastú farbu a je to krásna, štíhla a vysoká rastlina, ktorá sa vyznačuje dominantnou citrónovou vôňou. A ešte nesmieme zabudnúť na miestne orchidey. Rastie tu až neuveriteľných 34 druhov týchto krások a jednou z nich je aj **vstavač počerný**, ktorý nájdeme napríklad vo Waitovom lome. Všetky sú prísne zákonom chránené, preto sa ich krásou len kochajme...

Dobrou správou však je, že v oblastiach, ktoré nepodliehajú ochrane, rastie množstvo liečivých rastlín, ktoré zbierať môžeme – napríklad **baza čierna**, **agát**, **hloh obyčajný**, **prvosienka jarná**, **d'atelina lúčna**, **chmeľ obyčajný**, **ruža šípová**, **cesnak medvedí**, **hluchavka biela**, **přhlava dvojdomá**, **púpava lekárska** a ďalšie. Pravidlom je, že bylinky sa zbierajú aspoň 200 metrov od miesta znečistenia, teda cesty či prašného miesta. Nikdy netrhajme celé rastliny, vždy pár lístkov

CHRÁNIME DEVÍN

ponechajme, aby sa mohla rastlina ďalej rozvíjať. Sušime ich v polotieni, v dobre vetraných miestnostiach či chránených terasách a to v malých zväzkoch hlavičkou smerom dolu, či na čistých utierkach a obrusoch.

V devínskych záhradkách sa darí najmä **mäte**, **medovke**, **oreganu**, **feniklu**, **medvediemu cesnaku**, **ľubovníku**, **rebríčku**, **paline**, **repíku**, či **malinám**, **černiciam**, **lesným jahodám**, a nášmu tradičnému „**ribezu**“, z ktorých zbieram mladé lístky. V mojej záhradke pestujem okolo 70 druhov liečivých rastlín a odporúčam ich pestovať v bylinkových špirálach, vyvýšených záhonoch, či len tak, na hriadkach. Mojmimi obľúbenými sú **šalvia lekárska**, **šalvia muškátová**, **slez maurský**, **rebríček obyčajný**, **nechtík lekársky**, **skorocel kopijovitý**, či **mäta marocká**. Suším ich na bylinkovom rebríku, ktorý som si sama navrhla aj vyrobila (pozri foto). Momentálne sa snažím vytvoriť v mojej záhradke bylinkovú botanickú záhradu, do ktorej vás, ktorí máte radi bylinky a veríte v ich liečivú moc, na jeseň srdečne pozývam. A poradím, ako si vyrobiť zo sušených bylín rôzne zmesi na ochorenia – napríklad na prechladnutia, ženské problémy, očistu ciev, ale aj na zvýšenie libida. Či ako si vytvoriť tinktúry a masť, ktoré liečia boľavé kĺby či popáleniny. A nezabudnime, že práve v júni, okolo Jána, majú bylinky svoju najväčšiu liečivú silu a magickú moc. Prajem krásny zber!

Recept na liečivý bylinkový nápoj

Čerstvé listy medovky, žihľavy a mäty (1-2 stonky z každej) zalejeme vriacou vodou a necháme lúhovať 5-10 minút podľa znášanlivosti na bylinky. Nápoj pijeme vlažný, pomaly, po dúškoch.

Soňa Kolenčíková, foto archív S.K.

Viac sa o liečivých účinkoch rastlín a bylín môžete dozvedieť na prednáškach, ktoré Soňa organizuje v devínskej Pivničke. Ďalšia prednáška sa bude konať 7.6.2019 o 18.00 hod. na tému Zápaly a zápalové procesy v organizme a ako im predchádzať.

PRÍBEH DEVÍNSKEJ PIVNICE

Keď vkročíte do tohto priestoru, zvanie na vás duch minulosti. Niečo veľmi sympatické a až étericky prít'azlivé. Máte pocit, ako keby ste tu už niekedy boli. A o občianskemu združeniu Scéna pre Devín išlo. Vytvoriť zo schátralých pivničných priestorov miesto pre stretávanie sa a kultúrne akcie pre Devičanov. Aby sa v „Pivničke“ cítili ako doma.

Ako pri väčšine skvelých vecí v živote, aj pri vzniku devínskej Pivnice mala svoj podiel náhoda. Bolo to ešte v roku 2011, keď išla Marta Potančoková s učiteľkou zo škôlky na Kremelskej ulici do pivničných priestorov za akýmsi technickým účelom i uvidela krásne, ale na pohľad veľmi zanedbané priestory: „Šlo o bývalú kotoľňu, ktorá slúžila aj ako sklad, no bola v katastrofálnom stave. Kadekto sa už aj predtým bol pozrieť na tie priestory, ale odrádzal ich práve ten stav, v akom sa nachádzali. Mne klenby pivnice učarovali na prvý pohľad a povedala som si, že keby sme ten historický priestor ,len' vyčistili, už aj to by malo význam. Nevedela som pustiť z hlavy tú myšlienku, tá obrovská a nevyužitá plocha ma dostala.“

A keďže Marta je žena činu, rýchlo sa jej podarilo získať pre svoj nápad skupinku nadšencov a v tom istom roku vzniklo Občianske združenie Scéna pre Devín. Jedinou a odvážnou úlohou združenia bolo zrekonštruovať pivničné priestory pod historickou budovou Žigrayho kúrie, pochádzajúcej zo 17. storočia. Keď si zisťovali fakty o histórii budovy, vyšlo najavo, že tento priestor pôvodne neslúžil ako pivnica, ale ako koniareň. Kone vchádzali dnu z hlavnej cesty, cez veľkú bránu. Marta síce vnímala všetok ten neporiadok, ktorým bola zasypaná pivnica, ale svojimi vizionárskymi očami si tu už predstavovala priestor pre stretávanie sa a kultúrne akcie pre Devičanov: „Spievam v kapele Pressburger Klezmer Band, chodíme na koncerty po Európe a často aj do takýchto klubových priestorov. Od začiatku som tu videla divadelnú scénu, kde by sa robili koncerty, hralo divadlo. Dala som sa uniesť myšlienkou, že nie v Bratislave, ale práve doma, v Devíne by sme mohli mať takýto inšpiratívny verejný priestor.“

Zo začiatku však nešli veci tak rýchlo, ako si predstavovala. Keď rozprávala o budúcej Pivnici, niektorí ľudia zareagovali veľmi pozitívne, iní pochybovali, ale Marta všetkých nevercov presviedčala argumentom: veď uvidíme, keď sa to vyčistí... Najprv sa však musela zorganizovať brigáda. Devičania nelenili a z pivničných priestorov sa vynieslo viac ako tristo metrov kubických zeminy a množstvo odpadu. Potom nasledovala benefičná aukcia diel devínskych umelcov, ktorí týmto spôsobom tiež prispeli a ľudia začali osud Pivnice pomaly, ale iste zaujímať.

Marte sa postupne podarilo získať a nadchnúť pre svoju myšlienku čoraz viac ľudí. Oslovili aj Miestny úrad a poslanci odsúhlasili, že keď dá OZ Scéna pre Devín tento priestor do poriadku, môže ho následne využívať. Táto podpora nakopla združenie do ďalších prác, na ktoré však potrebovali financie. „Keď sa pivnica vyčistila a nastúpila stavebná firma, vtedy sa objavili aj prví darcovia. Štedré príspevky mnohých Devičanov pomohli uskutočniť viditeľné zmeny pri rekonštrukcii. Podarilo sa nám získať grant z Nadácie VUB a podporil nás aj finančník, žijúci v Devíne, Patrik Tkáč a Bratislavský okrásľovaci spolok. Veľmi dôležitým článkom pri rekonštrukcii boli Kamil Frimmel, ktorý denno-denne dohliadal na stavebné práce a architekt Gabo Drobniak, ktorý kreslil výkresy a pripravoval projektovú dokumentáciu. Obrovská vďaka patrí aj Devičanom, ktorí projektu venovali svoj čas, energiu a odpracovali množstvo dobrovoľníckych hodín.“

Netrvalo dlho a o pár mesiacov mohli nadšenci z OZ usporiadať Deň otvorenej pivnice, aby sa popýšili s tým, ako práce pokročili. Devičania mohli konečne uzrieť konkrétne obrisy svojej devínskej

scény a dozvedieť sa o budúcnosti Pivnice, ktorá otvorí svoje brány pre vystúpenia devínskych kapiel a súborov, detské divadlo, zaujímavé osobnosti z Devína, ako aj výtvarníkov, módnych návrhárov, slovom pre všetkých, ktorí sa tu budú chcieť prezentovať: „Po úmorných piatich rokoch nekonečných stavebných prác sme sa konečne dostali do príjemnej fázy, keď môžeme v Pivnici plánovať akcie. Musím povedať, že sa to podarilo vďaka Kamilovi, Gabovi, Edovi Kirchnerovi a samozrejme a v neposlednom rade, aj vďaka darom a dobrovoľníckej práci Devičanov. OZ Scéna pre Devín malo zo začiatku len štyroch členov, dnes je nás vyše sedemdesiat, z ktorých sa väčšina aktívne zapája do diania v Pivnici a úžasné je, že to všetci robia spontánne a s radosťou.“

Marta si už vo fáze stavebných prác vychutnávala predstavu o akciách, ktoré budú na programe, keď už bude Pivnica plne spojazdnená. A tak mala programový plán na najbližšie mesiace hotový už dávno pred tým, ako sa položila posledná dlaždička. K pravidelným aktivitám v novo zrekonštruovaných priestoroch patrí divadlo pre deti, pozýva sa hosť na besedu, premietajú sa filmy v spolupráci s OZ Náš Devín - hlavne dokumenty či cestopisy a organizujú sa koncerty rôznych žánrov. Aby si tu každý našiel to, čo ho zaujíma a poteší. Organizátori sa snažia programom pokrývať aj sviatky: „Mali sme akcie spojené s Vianocami, s fašiangami a ako ináč, dávame priestor aj našim vinárom, aby sa mohli pochváliť svojimi výbornými devínskymi mokmi. Ani nezáleží tak na počte ľudí, veď keď sa nás zide len dvadsať, aj tak to má zmysel. Najväčší význam vidím osobne v tom, že sa nám spoločne podarilo vytvoriť funkčný verejný priestor, kde sa majú možnosť stretnúť ľudia všetkých vekových kategórií. Veríme, že návštevníkov devínskej Pivnice bude stále viac a viac, a preto už teraz OZ Scéna pre Devín rieši budovanie tretieho núdzového východu. Veď bezpečnostné pravidlá treba dodržiavať, čo keď príde na akciu aj sto ľudí?“

Veríme, že sa tak stane už čoskoro a pre potenciálnych darcov pripájame kontakty a číslo účtu, kde môžu prispievať na dobudovanie Pivnice.

ami + foto Jana Kollárová a archív Pivnice

OZ SCÉNA PRE DEVÍN, Brigádnicka 3, Bratislava 841 10

IČO: 42255384

scenapredevin@gmail.com

IBAN: SK79 6500 0000 0000 2032 324 tel.: 0910 939775

MDD V DEVÍNSKOM SADE

1. JÚN 2019
10:30 - 13:00

vystúpenie malých gymnastiek
koncert Miro Jilo
obľúbený palacinkový Caffè Mobil

OZ Náš Devín / MČ Devín

www.mirojilo.sk / www.katkavicovagymnastics.com / www.caffemobil.sk

Kalendár udalostí JÚN 2019

- 1. jún** MDD v Devínskom sade
- 2. jún** Pivnica 16.00 **NEDEĽNÉ STOLOVKY**
stolové hry pre malých i veľkých
- 7. jún** Pivnica 18.00 Soňa Kolenčíková
prednáška **O ZÁPALOCH V ORGANIZME**
- 9. jún** Pivnica 18.00 **VERNISÁŽ DEVÍNSKÝCH**
UMELCOV A KONCERT THEBENBOUND
- 14. jún** DK Devín 17.00 **OTVORENIE VÝSTAVY**
VÝTVARNÉHO ATELIÉRU
Pivnica 18.30 **VEDOMOSTNÝ KVÍZ**
- 16. jún** Kostol sv. Kríža 9.30
PRVÉ SVATÉ PRIJÍMANIE
Pivnica 11.00 Rozprávka Divadlo
Žihadlo „**KOHÚTIK A SLIEPOČKA**“
- 21. jún** Pivnica 18.00 Kino „Je mi jedno,
že sa zapíšeme do dejín ako barbari“
koprodukčná čierna komédia o recyklácii
novodobých dejín, 2018, 139 min.
- 22. jún** Pivnica 18.00 **KONCERT BOKY CITOM**
rozlúčkový koncert prvej „pivničnej sezóny“
- 23. jún** **DEVÍNSKE HODY**

AKTIVITY A CVIČENIA V DOME KULTÚRY V DEVÍNE

PONDELOK	Gymnastika pre deti s Katkou Vicovou	17:00 – 18:00 hod.
UTOROK	Kalanetika s Katkou Vicovou	9:00 – 10:00
	Kružok umeleckého drotárstva pre seniorov	15:00 – 17:00 (bezplatne)
	Kurz Abakus – myslenie hrou pre deti	17:00 – 18:00
STREDA	Joga s Jurajom	18:15 – 19:45 (4 eurá)
	Joga s Lidkou	9:00 – 10:00
	Gymnastika pre deti s Katkou Vicovou	17:00 – 18:00 hod.
ŠTVRTOK	Pilates pre seniorov	18:15 – 19:15 hod. (1 euro)
	Tanečná škola – spoločenské tance	18:30 – 20:30 hod.
	Kalanetika s Katkou Vicovou	9:00 – 10:00
PIATOK	Cvičenie a tancovanie pre deti	17:00 – 18:00 (3 eurá)
	Pilates s Lidkou	18:00 – 19:00 (4–5 eur)
	Cvičenie s vlastnou váhou tela	19:00 – 20:00 hod. (2 eurá)
PIATOK	Gymnastika pre deti s Katkou Vicovou	17:00 – 18:00 hod.

ŠPORT VTELOCVIČNI PRI ZÁKLADNEJ ŠKOLE V DEVÍNE NA KREMEĽSKEJ ULICI

Silový kruhový tréning	Pondelok:	19:00 – 20:00 5 eur
Šport detí s rodičmi	Streda:	17:30 – 18:30
Silový kruhový tréning	Streda:	19:00 – 20:00 5 eur
Florbal	Štvrtok:	18:30 – 19:30